

Kapitel 15

Om produktionsmötet och nummer man aldrig glömmer
samt hönshusfesten och tiden som gick fel

Twist plockade och plockade. Han makade undan getterna i tur och ordning så att han kunde få ihop så mycket som han önskade. 517, 518, 519... Han räknade och räknade och la ut i små högar. Lite då och då såg han sig om för att förvissa sig om att vare sig Rut eller Mini skulle se honom.

Det var tidig morgon så någon annan än just de kunde inte finnas i närheten. Sigge sov djupt någon timme till innan det var dags för honom att göra sig klar inför skoldagen. 534, 535, 536, 537... De små killingarna hade börjat härja runt med de andra och var mer vilda än tama. Vid ett par tillfällen slirade de runt i Twists högar så han fick börja om på nytt med att bringa ordning. Tengel var som vanligt den enda som var mest sansad och Villemo, han var en riktig cooling han med. Resten av gänget vilade ännu denna tidiga timma, men snart skulle de vara igång. Full fart.

”Kaka... aakkkkuckeliku”, lät det från hönshuset och Twist ryckte till. Han hade varit helt lost i sina djupa funderingar och sitt räknande så Cindy skrämde honom.

”Kuckelikuuu”, kom det strax efter och då var det Calimeros tur att sjunga upp. Det var onekligen skillnad på deras läten. Cindy hade inte fått någon riktig ordning på sitt galande men hade alltså både status och rang.

...568, 569. Twist tyckte att hela hans lyckliga liv hade haft många starter och flera omstarter. En av de bästa i modern tid var faktiskt när trillingkalvarna föddes på gården. Den kalvningen hade på ett sätt väckt upp deras tillvaro och framför allt Rut kanske. Så länge han känt henne, hade hela hennes person haft flera bra förtecken. Hon var full av energi och hade många idéer, förvandlade surt till sött,

negativt till positivt. Men sedan, när barnens flytt blivit mer påtaglig och hon blivit äldre, hade hon blivit aningen mer loj. Som om hon tagit igen sig efter alla småbarnsår och tonårstider.

Nu, de senaste åren hade hennes personlighet fått ett mer varierat innehåll. Twist tyckte att hon sakta format om sig från en passiv Rut till en persistent Rut. Från drömmande till uppsträckt. Eller från försagd till förslagen om man så ville. Det gick att organisera och planera tillsammans igen, de färdigställde idéer och levde hållbart. ...580, 581, 582, 583.

Så där ja, nu var han nöjd. Twist hade hittat en sådan där bärplockare från urminnes tider som legat och skräpat borta i ladan och den var absolut perfekt att plocka upp dem med, getlortarna. 583 var nu plockade. Perfekt. Twist tyckte att det fanns två riktiga urmödrar på gården som var och en förtjänade sin speciella aktning. Nu skulle i alla fall den ena få lite särskild uppmärksamhet.

Rut vaknade i mörkret på övervåningen och började dagen med att slå i stortån i en kartong som stod där den inte skulle stå i den övre hallen. Hon svor en lång harang och skällde i det tysta på Twist som mest bara ställde fram och lämnade kvar. Satan vad ont det gjorde. Rut strök med handen efter väggen för att finna strömbrytaren som kunde bringa lite ljus och mening åt morgonen. Det fick henne att fundera över hur länge man egentligen behövde bo i ett och samma hus innan man lärt sig att trycka på rätt lysknapp vid första försöket. Nu hade hon bott i huset i tjugo år och än satt det inte.

För ett antal dagar sedan hade de burit in alla möbler som de ville ha in i det gamla hönshuset efter att de städat ur det. Idag var det fredag och de skulle ställa i ordning det lite halvhyfsat ändå för att kunna ha ett produktionsmöte där. Pernilla, Tobbe, Bengt, Mac och Pia-Carin samt givetvis Rut,

Twist och Mini skulle skissa upp alla spretiga planer till något som kunde likna en julmarknad. Det var många bitar att hålla i.

De skulle senare på kvällen samlas allihop och fira Minis 40-årsdag fast det visste ju inte han. Detta var ytterligare en anledning till att inreda och tänka till. En enkel taklagsfest, en herrans massa dagar senare än vad som var tänkt, skulle inleda festen. Inga hönor eller tuppar skulle bo i ett hus som undkommit ett taklagsfirande.

Rut hade snubblat klart på övervåningen, passerat duschen och garderoben och var nu nere i köksregionen när Twist kom in.

”Va? Har du redan varit ute?”, frågade Rut och granskade honom en aning.

”Ja, jag tyckte att jag hörde nåt borta i hagen så jag gick en lov.”

”Varför är du så smutsig om händerna då?”

Det var fasan vad hon var observant, tänkte Twist som hade gjort sitt bästa för att dölja händerna. De var allt bra lortiga, det såg han med.

”Äh, jag grävde lite i backen bara, tyckte att jag såg nåt som blänkte.” Rut tittade skeptiskt på honom och höll konversationen vid liv:

”Ja, om bara tomten funnits kvar här hemma, så hade han nog suttit i nischen och spanat åt oss. Nu får du själv vakta och springa runt.”

”Jag ska kolla med Tobbe sen om han vet var tomten är. Få jag tvätta händerna nu?” ...”snälla mamma”... viskade han för att inte Rut skulle höra.

”Vad sa du?”, hörde han bakom sig men pinnade iväg för att slippa svara.

När de båda var i köket igen berättade Rut om samtalet från Bengt och hans bryderier kring flyktingeländet. Han tyckte att vi skulle ha någon form av insamling. De där bössorna

vid kassorna på ICA gav bara dåligt samvete och en känsla av skuld för kunderna men en insamling under glada former, det trodde han på.

”Jag förstår och kan till viss del hålla med. Men sen när har Bengt blivit *för* så att säga glada former, alltså så pass att han engagerar sig?”

”Jag tror att han blivit domesticerad”, sa hon och gjorde en lite underlig min samtidigt som hon gjorde citationstecken i luften.

”Och på vilket sätt tänkte han att det skulle gå till? Vad menar han med *vi* i just det här sammanhanget. Är *vi* många eller är det bara *vi*? Eller är det du och han?”

”Han tänkte på julmarknaden faktiskt. Och han tänkte på sitt bidrag också. Han erbjöd sig att ordna transporten av alla granar sedan han hört att vi hamnat i trubbel där.”

”Skojar du?” undrade Twist. ”Det var ju skitbussigt verkligen. Utan att ta betalt alltså?”

”Ja, det skulle bli hans bidrag till insamlingen vilket betyder en kostnadsbesparing för oss på någonstans mellan tvåtusen och tretusen kronor. Men han ville gärna ha sällskap av någon med tanke på pålastningen.”

Bengt hade också lovat att ta med sig en trottoarpratavare från ICA där de kunde informera alla besökare på julmarknaden om att allt överskott skulle tillfalla olika hjälporganisationer. Den skylten skulle Simona texta, sånt kunde hon. Alltså Tobbes dotter som jobbar där på ICA ibland. På andra sidan av skylten skulle man kunna läsa om hur vi, som tycker att vi firar så ”svenskt”, egentligen fyller vår jul med multikulturella inslag. Rut och Twist började prata om hur vi egentligen har tagit in en massa symboler och traditioner från andra länder för att sedan kalla det för svenska julvanor.

Att vi allra först ställer upp den judiska sjuarmade menoran, det vill säga adventsljusstaken i fönstret. Ett par veckor senare hedrar vi ett italienskt helgon genom att fira Lucia.

Visserligen är det bara i Sverige som Lucia firas, men hon är likväl av sydeuropeiskt ursprung. Sedan har vi en tysk tradition, nämligen granen. Den dras in i stugorna med pompa och ståt någon dag innan vi tittar på det amerikanska underhållningsprogrammet ”Kalles Jul”. På julbordet ställer vi bland annat risgrynsgröt och ris à la Malta, produkter från Medelhavet. På detta äter vi oss mätta och goda innan vi ska träffa tomten. Han som i sin tur är ett turkiskt helgon. Och självaste julen firar vi för att Jesus, den judiska pacifisten, föddes.

Fast att fira julen redan den 24:e stämmer bara halvvägs. Då för tiden, när seden kom till, började en ny dag vid solnedgången i stället för som i dag, vid midnatt. Så enligt några kristna kyrkofäder föddes han först den 25 december. Men det var på den tiden då det mekaniska uret inte fanns. Det Rut och Twist fick ut ur sammanhanget var att befolkningen i Norden är de som firar Jesus födelse på annan dag mot vad alla andra länder gör. Men det gör inte julen mer svensk för det.

”Sanningen å säga så är hela den kristna världen ute och cyklar eftersom ingen vet när Jesus föddes. Man tror i mars månad och mest troligt år sex efter Kristus, inte år noll”, avslutade Rut det hela. Och Twist tillägg skrattade de år ett tag.

”Hur som helst är det synd om alla dem som måste fira jul och födelsedag på samma dag. God Jul och Ha den äran, lille Jesus.”

Nu tänkte Rut på deras lille gråa kissegubbe som ingen riktigt visste födelsedagen på heller. Han hade liksom blivit över efter en relation där den som hade skaffat honom knappt visste när han själv var född. Knappt heller i vilket hus han bodde.

Jesusbarnet föddes för övrigt av en hijab-bärande moder vid namn Maria i staden Palestina, numera Betlehem.

All denna information, minus det som rörde katten förstås, kunde de trycka upp och sätta på plats i trottoarprataren så folk hade något att titta på när de stod där med sin glögg på gården.

Vid ungefär samma tid som förberedelserna pågick på Laduviks gård, stod Pernilla hemma hos sig med telefonen i handen och kunde för sitt liv inte komma på vilket telefonnummer Rut hade. Det var plötsligt som bortblåst. Det enda hon visste var att de skulle bli en aning sena till Rut och Twist och det var den informationen hon tänkte lämna. Tobbe försökte hjälpa till genom att leverera siffror men han rörde bara till det ytterligare så det hade blivit en sifferröra utan dess like i Pernillas huvud. Det verkade som om de skulle ha tjänat på att bara åka i stället för att ringa först, eftersom själva ringandet nu hade uppehållit dem ytterligare.

7563644 är ett telefonnummer Pernilla aldrig kommer att glömma. Det var numret till bästisen sedan barnsben och hon kunde snudd på ringa det med förbundna ögon. 7566399 är ett annat, till familjens vänner och nära nog grannar. Båda dessa nummer slog hon så ofta under sin uppväxt att det vore konstigt om de inte hade funnits kvar i minnet av värdelöst vetande.

Ytterligare ett nummer är 7478234. Det märkliga med att minnas det numret var att hon så sällan hade ringt det. Hon kanske *aldrig* hade ringt det. Numret gick till hennes farmors och farfars landställe. Tanken med att ha en telefon där kan ha varit som en säkerhetsåtgärd. Eller så var det inget annat än en snobbig inredningsdetalj. När någonsin användes egentligen den telefonen? Trots det kunde Pernilla telefonnumret som ett rinnande vatten fyrtio års senare. Det var autodidakt lagrad information som ingen någonsin skulle komma på tanken att fråga efter.

90510 är ytterligare ett lagrat nummer och det går till Fröken Ur. Trots att hon är en institution, känns hon så bekant, ja snudd på personlig efter flertalet kontakter genom åren. Pernilla provade att slå numret i hopp om att rensa hjärnan lite för att lura fram Ruts telefonnummer. Hon slog 90510 och signalerna gick fram.

”Elva, fyrtiotvå och trettio.” (pip). Ja, det funkade fortfarande, konstaterade hon.

Innan Fröken Ur, redan 1916 fanns en manuell tjänst men då var det telefonister som läste upp rätt tid för den som ringde.

I början av oktober 1934 infördes tidsupplysningen som en tjänst via Telegrafverket. Så den automatiska Fröken Ur har hängt med ett tag nu. Året 1977 var den absoluta peaken på hennes karriär då hon fick 65 miljoner påringningar.

Nu för tiden finns det klockor överallt och de flesta är dessutom bärare av en iPhone. Därför behöver man inte störa Fröken Ur så ofta längre. Än får hon vara kvar. Det görs fortfarande cirka 2700 påringningar per dygn och många av kunderna är synskadade.

Ingenjör Ahlberg som stod bakom tekniken med talapparaten förklarar hur det hela fungerar med orden:

”Bärare av de olika intalade orden äro sammanlagt sex runda, plana filmskivor. På dessa ha de olika orden fotograferats på samma sätt som på en vanlig ljudfilm. Varje ord får därvid utseendet av ett mörket tvärstrimmigt cirkelrunt spår på filmskivan. För 24 timmar fordras 2 sådana skivor, vilka hava var och en 12 ljudspår innantill varandra. De 60 minuterna äro uppdelade på tre filmskivor om 20 ljudspår, och de 6 sekundorden ’och noll’, ’och tio’ etc t.o.m. ’och femtio’ äro intalade på en skiva.”

Skivorna är sammankopplade med en lampa som belyser ljudspåren. Det ljus som släpps igenom fångas upp av en fotocell. Det är spårens bredd som avgör hur mycket ljus och ström som släpps igenom. Strömmen kopplas till en

förstärkare och går ut i telenätet där det omvandlas till ljud i uppringarens telefon.

Sveriges Tekniska Forskningsinstitut hade ansvaret för den svenska standardtiden och egna atomur länkade till andra atomur över hela världen. Därmed säkerställs att även Fröken Ur anger rätt tid. Detta med en noggrannhet med 0,1 sekund.

Fast numera sköts detta med hjälp av datorer, både inspelningarna och övervakningen. Signalerna går analogt igenom systemet ända fram till omvandlingen just då de ska ut på telenätet. Däremot skickas de ut 20 millisekunder i förväg eftersom det finns fördröjningar i nätet.

Teleoperatörer har egna atomur men sänder ofta ut tid som tankas ned från GPS-satelliter. Systemet är sårbart och ett helt vanligt serverstrul kan ställa till så att både minuter och timmar blir fel. Det finns buffertkretsar på vägen, som inte gör det helt säkert att veta när signalen går ut ur digitaliseringen i datorn. Men att digitalisera hela systemet är inte ekonomiskt försvarbart än.

Så helt rätt går inte Fröken Ur och alldeles bombsäker på tiden i mobilen kan man inte heller vara.

Pernilla stoppade telefonen i fickan. Hon struntade i att ringa innan, utan gjorde sig i ordning för att de skulle kunna åka i stället.

FOH 804 och FNR 611 var ytterligare kombinationer av tecken av ringa intresse för ett barn, men som för evigt blivit inristade i minnet. Registreringsnummer på hennes föräldrars respektive bil när hon var barn. Gammal oviktig information. Varför det alls fungerar så och vad vitsen med det är, fick förbli en gåta. Det kan ju inte vara viktigt ur ett evolutionärt perspektiv i alla fall, tänkte Pernilla. Det var heller ingen livsviktig information för att överleva för stunden och man kunde inte tjäna pengar på informationen, så... äh skit samma, tänkte hon. Pernilla ropade på Tobbe och Tor och de alla gjorde sig klara för att åka.

När de kommit fram, gick de raka vägen bort till hönshuset. Det var där se skulle ha sitt möte. Bengt hade redan anlant. Såklart, han kände sig väl sugen på att få delta ihop med alla sina idéer som han redan kläckt. Sigge hade slutat skolan och var hemma, men vare sig han eller Tor skulle vara med på hela mötet. De drog i stället iväg för att köra Farming Simulator så fort de hälsat på alla. För närvarande hade alla inblandade gemensamt lyckats arbeta upp ett fullskaligt, mycket produktivt och lönsamt företag i cybervärlden. Sigge och Mini hade gjort det mesta medan Twist och Tor haft en något lägre profil. Twist på grund av tidsbrist och Tor hade fullt upp med läxor, innebandy och förberedelser inför konfirmationen. Eftersom Twist och Tor bara tittade in då och då i spelet, kunde de föreslå smarta förändringar som de som suttit mycket med spelet inte riktigt sett. De var i en absolut topp position i spelet och hade lyckats ställa så gott som alla andra farmare under sig.

Mini var på plats i hönshuset, likaså Mac och Pia-Carin. De hade alla tagit med ett exemplar av det de ville sälja eller visa för att gemensamt fastställa priser. De skulle också avgöra vilket av stånden som var lämpligast att stå i med de olika produkterna.

”Det är så otroligt trevligt att ses så här allihop och göra det här tillsammans”, inledde Rut.

”Och att få jobba mot ett gemensamt mål, där alla bidrar med något. Lite klyschigt passar väl uttrycket 'en kan inte göra allt men alla kan göra nåt', fyllde Twist i. De andra nickade bifallande.

”Det är bara så otroligt synd att den viktigaste av alla saknas”, sa Rut sedan.

”Ja, var är Maja?” undrade Bengt vars kinder skiftade från den naturligt bleka tonen till knallrött. Färgen klingade snart av för att stabiliseras till lite svagt rosa.

”Tomten”, sa Rut varpå Bengts kinder igen blossade upp tills hela han snarast liknade en signalkräfta.

”Tomten”, fortsatte Rut. ”Den har varit borta sedan vi var på ert land. Vet du Tobbe vart den kan ha tagit vägen?”

Därefter vände hon sig till Bengt och sa att Maja skulle vara med på Skype. Hon hade lite svårt att närvara fysiskt.

”Den kan ha blivit kvar på landet i röran som då blev”, svarade Tobbe och nu var det hans tur att ändra ansiktsfärg fast hans tonskiftning gick liksom åt andra hållet. Från naturligt blek till ännu blekare.

”Det är en förlust inför en sån här stor händelse fast det är nog mest jag som känner så. Han har varit ett gott stöd för mig i alla fall.”

”Jaaa”, stämde de andra in och tittade ner i golvet som om det var ett helgon de sörjde. Det vill säga alla utom Tobbe för han stirrade mest bara rakt fram. Pernilla strök honom lite på armen.

”Det är klart det funkar”, sa hon sedan i ett försök att piska upp stämningen lite. Hon hade dessutom ett helt annat förhållande till tomten. Fultomten som hon kallade den för.

”Nu hugger vi tag i grejerna”, sa hon.

”Ring mamma Maja nu så kör vi igång”.

Rut ringde upp sin mamma som genast var på tråden. Hon placerades på bordet så alla kunde se henne.

”Är alla med på att vi gör det här dels för att det ska bli kul men också för att skänka överskottet till UNHCR eller någon annan vettig hjälporganisation?”

”JA!”, sa alla och det enda som behövdes var en klubba att slå i bordet med för att mer handfast spika beslutet. Någon klubba fanns inte så Twist tog av sig ena skon och dängde den i bordet så alla hoppade högt. Mamma Maja skrek till och satte händerna för öronen.

Bengt inledde med sin uträkning som enbart hade med granarna att göra. Eftersom det tar nära nog sex timmar att köra dit, lasta på, köra till gården samt lasta av sparar de ungefär 2500 kronor där. Om tjänsten hade lejts ut skulle

det ha kostat 420 kronor per timme. Varje gran kostade 65 kronor i inköp så om de skulle sälja slut på alla granar skulle förtjänsten bli nästan 50 000 kronor. Bengt erbjöd sig dessutom att plocka med sig det som behövdes från ICA. Engångsmuggar till kaffet, servetter och annat plock till kafeterian. Plus julmust och marschaller. Det skulle han kunna få för inköpspris berättade han. Trottoarprataren skulle han leverera när det närmade sig.

”Bra Bengt!”, hördes det från datorn. Det var Maja som lät och Bengt såg nöjd ut.

Tobbe tog över sedan och berättade om ölen han just hade satt igång med där hemma som skulle bli klar i tid. Tre satser var förberedda vilket innebar någonstans mellan trettio och fyrtio flaskor. Tobbe försäkrade att det skulle bli en jättefin lättöl med fruktig och blommig smak. Den hade också en ovanligt kraftig smak av humle och malt vilket gjorde att den inte kändes som en lättöl. Han hade fixat etiketter som det stod Laduviks Pale Ale på.

Pernilla berättade om sin kycklingröra som passade perfekt till ölen eller julmusten för den som ville. Röran var otroligt enkel, både att förbereda och förvara och man fyllde den i tunnbröd som hon också skulle fixa.

Den här gången lät det ”mums” från datorn.

”Då antecknar jag tunnbröd också på inköpslistan”, sa Bengt och sneglade lite på datorn i hopp om att få en kommentar. Men den var tyst.

I samma stund böjde sig Mac ner och plockade upp något ur en påse. Det han höll framför sig var något som var bland det mest dekorativa Rut hade sett. Detsamma gällde tydligen även för de andra eftersom det gick som ett sus runt bordet.

”Jag vill se, vad är det som händer?” ropade Maja så Mac höll fram det han hade i sin hand framför datorn. Då susade det även därifrån. Bengt blängde lite.

Av en plank, och en synnerligen trevlig sådan, samt en helt vanlig flaska, hade Mac designat en väggprydnad. Denna kunde fungera både som ljusstake och blomvas, fast givetvis inte vid samma tillfälle. På plankan hade han skruvat fast ett beslag som höll fast flaskan och beslagen var i endera mässing eller plåt. Han berättade att alla plankor såg olika ut, en del var gjorda på drivved, andra i ek eller teak och så fanns det furu och björk också. Framställningskostnaden var minimal men han trodde att de kunde ta en hundring för dem var.

”Åh, jag vill också ha! En i björk med plåtbeslag tack”.

Datorn hade talat igen.

Pia-Carin berättade om sina böcker som skulle bli klara ganska omgående, de första två var på tryckning just för tillfället och snart skulle hon skicka iväg även trean. Fyran jobbade hon med fortfarande. Hon trodde att de skulle kunna säljas för mellan 80 och 90 kronor eftersom formatet var storpocket. Rut kunde inte låta bli att göra ett tjut och samtidigt hoppa upp och ner och klappa i händerna. Hon lät som den där raketten som avslutar alla sånger runt stängen på midsommar. Hon tittade till på Mac och konstaterade att han såg ut som en skamsen guppy. Han stod stelt och tog emot det Pia-Carin nyss sagt medan han öppnade och stängde mun i ett försök att komma på något att säga.

”Det var som fan”, slapp det ändå ur honom till slut. ”Det var som fan Pia-Carin. Har du fått ihop så många böcker? Jag som har trott att du suttit och gnetat med en och samma hela tiden.”

Pia-Carin fick ta emot applåder från hela gänget innan hon fortsatte. Hon berättade att hon hade fullt upp där hemma nu med att stöpa ljus och sa sig ha fått upp en bra snits på det. Ljusen tänkte hon bunta ihop i fempack och sälja. Hon höll fram ett varuprov på de band som hon tänkte knyta ihop buntarna med. Det var tyger, vackert randiga och

mönstrade, i allsköns färger.

Mini som stod bredvid Pia-Carin, tittade till och konstaterade att tygremsorna var klippta ur skjortorna från hans barndomsgarderob. Som barn avskydde han att klä sig i skjorta. Han rös när han tänkte på hur det kalla tyget kändes mot kroppen, att det alltid glipade någonstans. Den vassa kragen och den stela knappslån som båda utgjorde ett hinder för rörlighet och trivseln. Nu var det bara remsor kvar av dem, föllade för ändamålet och faktiskt helt klart passande. Själv tog han till orda och sa att han skulle ta upp sin karriär som tubsocks- och brandsläckarförsäljare. Han skulle rensa lite i källaren där hemma och se vad han för övrigt hade att ta med.

”Allt det här låter så himla bra”, sa Rut och Maja nästan i mun på varandra och jag säljer min chutney och lemon curd så klart, fyllde Rut i. Maja hjälper till att laga det. Plus att vi har ost och äppelmust. Det här blir perfekt”, sa hon. Precis i det ögonblicket klev Tor och Sigge in genom dörren till hönshuset och bakom dem kom Simona.

”Va?” lät det från Bengt. ”Vad gör du här?”

”Ja, var gör du själv här...? Du kanske har glömt att det är mig du brukar kalla in till kassa tre... men du vet, jag *bor* inte där i kassan. Jag bor med Tobbe och Pernilla i helgen.”

”Tobbe och Pernilla? Känner ni varandra? undrade Bengt som återigen fick en liten svag färgskiftning på kinderna.

”Japp, jag är Tobbes dotter”.

Ett gurglande skratt kom från datorn på bordet. Bengt kunde inte begripa hur det hela hängde ihop men nöjde sig med att bara vara tyst så länge.

Det bestämdes att Sigge och Tor, tillsammans med Siri och Sixten, som båda skulle komma lagom till julmarknaden, fick ansvara för kafeterian. De skulle torka bord, ta hand om disk samt sälja glögg, kaffe, julmust, pepparkakor och semmelwraps med saffran. Eventuellt också kycklingwraps

och öl, det berodde på vädret. Man kunde tänka sig att sälja det utomhus också.

Därefter skrev de preliminära prislistor för både kafeterians varor men också för alla produkter som skulle säljas. Det visade sig bli en hel del faktiskt. De hade lagt upp allt på bordet och Simona, som inte hade förstått vitsen med att ha datorn på bordet, hade ställt undan den. Ingen annan tycktes ha tänkt på det heller och Maja gjorde vad hon kunde för att göra sig hörd.

Alla var så otroligt nöjda med hela upplägget, det var nästan lite uppsluppen stämning och de pratade i mun på varandra. De tittade på alla prylar och bläddrade i Pia-Carins böcker och pratade om hur mycket pengar de skulle kunna få in. Någon började kolla väderprognoser, det skrattades och stojades ganska högljutt. Så plötsligt var det någon som hyschade sällskapet.

”Vad är det som låter?” undrade Twist.

”Ja, vad märkligt”, sa Pernilla.

”Det låter som, det kommer från... diskbänken”, sa Mac.

”Å nej, hoppas att det inte är något som behöver repareras igen”, sa Rut och hennes ögon blev stora och bestörta.

Men då började Tor skratta. ”Det låter som snarkningar, jag tror att mormor har somnat mitt i Skypen. Det är ju vare sig kul eller lätt att höra babbel på distans, man blir bra trött av det. Stackars mormor.”

Enligt en överenskommelse de haft, skulle ungdomarna så snart som möjligt lura iväg Mini medan de andra förberedde hans fest i hönshuset. Ungdomarna tog med sig Mini och återvände till farmingspelet så det resterande gänget kunde börja operera fritt. Maja var bortkopplad och Bengt åkte hem till sitt.

Mac och Pia-Carin hade bokat catering till kvällen, en grekisk buffé med allt från förrätt till efterrätt och alltsammans lyckades de smussla in i hönshuset. De dukade

och ställde i ordning, fixade till en hedersplats på kortänden av långbordet och tände några ljus. Twist hade köpt bubbel av olika sorter, både med och utan alkohol. Innan de hämtade tillbaka Mini och ungdomarna dukade de upp glas och skumpa i det nya hönshuset bland alla hönsen.

Äntligen hade det blivit dags taklagsfest.

Så fort alla var samlade öppnade Twist flaskorna utanför och sedan skålade de inne tillsammans med hönsen. De firade inte bara taket, utan att hela huset var klart. När de hade skapat tillräckligt med oreda bland hönsen och säkert också äventyrat nästa dags äggläggning, gick de till nästa hus. Till Minis 40-årsfest i gamla hönshuset.

Hönshuset var nästan lika fint som på bröllopet fast i något mindre skala. Buffén var uppdukad och Mini förstod plötsligt att det var han som var huvudpersonen. Det var så otroligt fin stämning och det hölls tal och sjöngs hela kvällen. Mac höll ett tal till Mini som gjorde Pia-Carin mycket stolt och Mini enbart generad. Det var lagom efter förrätten som han klingade i glaset och sa:

”Kära Mac Mini. Idag har det fallit på min lott att få rikta några ord till dig och för en gångs skull måste du finna dig i att jag är en smula långrandig. Jag gjorde häromdagen den glädjande men tyvärr så ytterligt sällsynta upptäckten att jag fått en slant över i spargrisen. En sådan märklig händelse måste firas, och eftersom det råkade vara just i spargrisen som pengarna låg, var det ganska givet att det skulle bli i form av bondgårdsfest.”

Därefter vände sig Mac helt kort mot Rut och Twist med orden:

”Vi tackar Rut och Twist för den utomordentliga idén med att inreda hönshuset och låta oss husera med kalaset här. Vi kunde inte ha det bättre än här, vi kunde inte trivas bättre än här och det vet jag att även Mini instämmer i. Det är idag som alltid en stor glädje att träffa er alla och anledningen är

lika trevlig som sällskapet.”

Så vände han sig tillbaka till Mini igen:

”Mini, du som i alla dina dagar varit en stor och fin pojke har idag blivit gubbe på riktigt. Fyrtio år. Vi vill fira dig och visa vår uppskattning av dig som person. Som människa och kamrat. Och som vän till alla djuren. Du är den mest respektfulla person jag känner. Ordet respekt kommer från ordet *re*, vilket betyder *åter* och *spect*, som har med *se* att göra.” Här såg Mac lite osäker ut men fortsatte:

”Som ni säkert vet är det ju inte ögonen som ser, utan hjärnan och närmare bestämt minnet. Respekt handlar om att se utan minne. Att se saker utan att värdera dem, att kunna betrakta saker med öppen blick och människor utan att ha förutfattade meningar. Det är du för mig, Mini... Du ser alltid människor utan att ha förutfattade tankar. Det är det fina med dig. Respekt min son.”

Nu behövde Mac samla sig lite vilket var fullt förståeligt innan han fortsatte:

”Alla kan inte bli stora män, samla rikedomar och vinna stor ära och framgång, men när man med heder och duglighet nått de fyrtio, kan man i alla fall säga att man med glans klarat föret i portgången. Vår tacksamhet för att ha dig omkring oss kommer direkt från hjärtat. Vi höjer din skål och spår dig många lyckliga år. Kör på, njut på färden. Vi älskar dig.”

Alla applåderade och Mini såg både förvånad och stolt ut medan han lät blicken röra sig från den ena gästen till den andra medan de skålade med honom.

Därefter fortsatte middagen som var utomordentligt smakrik och varierad. Festen kunde summeras som både god och kärleksfull och Mini fann sig bra i att vara kvällens huvudperson. Det blev en sen kväll och de var alla trötta när de kom hem.

Pernilla kände att hon översköljts av så många intryck att hon behövde komma ner i varv lite. Hon satte igång datorn för att titta klart på ett Youtube-klipp som nästan golvat henne. Det var Tim Minchin, musiker och komiker, född i Northampton och uppvuxen i Perth. Han höll ett avslutningstal för ett knippe studenter på ett universitet i Australien. Mr Minchin var en sådan där person som alla bara gillar så han hade inga problem att proppa studenterna fulla med visdomsord. Han gav dem vad han kallade för ”Nine Life Lessons” och de handlade om lite av varje.

Du behöver inte ha en dröm, så inledde han talet. Att jaga efter en stor dröm tar för lång tid och du hinner dö innan du är klar. Var hellre mikro-ambitiös genom att arbeta med stolthet i det lilla. Mr Minchin tyckte inte att man skulle ägna tid åt att söka efter lycka. Han sa; vi är inte födda till att känna oss konstant nöjda så lägg tiden på att göra andra nöjda i stället. Det sprider sig och kommer tillbaka till dig själv. Han menade också att man hade tur som alls blivit född. I rätt familj, med rätt DNA och med möjlighet att studera. Han tyckte träning var något att satsa på. Alla de studenter som lyssnade på honom var unga och många skulle troligtvis kunna leva tills de var hundra. Så träna, det kommer du att behöva, sa han. Tänk kritiskt, stå för dina åsikter och var beredd att argumentera för dem. Men våga ta in nya idéer och var säker på att även misstag kan leda till någon form av utveckling. Inte sällan bra sådana. Därför är det bra att intressera sig för många ämnen. Ungefär så långt hade Pernilla kommit i talet tidigare och nu tittade hon på resten.

Mr Minchin hade ett charmerande, humoristiskt och kärleksfullt sätt att prata på. Han sa; var en lärare, särskilt om du är ung och kille, för du behövs i detta livets viktigaste arbete. Även om du inte blir lärare, var en lärare och dela med dig av dina idéer. Definiera dig med det du gillar, inte

med det du ogillar. Beskriv din passion, dem du beundrar. Var ”för” hellre än ”emot”. Och respektera dem som är svagare än du. Det är här du blir bedömd, i vilken mån du respekterar dem. Mr Minchin avslutade med att be studenterna att inte ha bråttom. Du behöver inte veta vad du gör resten av ditt liv. Få inte panik över det. Ungefär där var hans tal färdigt och han fick givetvis hur mycket applåder som helst.

Precis som Mac också fått tidigare under kvällen.

Pernilla tänkte på ett annat tal för ett annat gäng studenter som hon hittat på YouTube för en tid sedan. Det var Steve Jobs som höll just det talet och han avslutade det genom att luta sig mot mikrofonen med orden: ”Stay hungry, not foolish.” För Pernilla betydde det kort och gott ”sluta aldrig att leva.”

Egentligen är det himla intressant att fundera över vad man väljer att säga vid högtidliga tillfällen. Väljer man att hålla sitt tal personligt eller allmänt, träffande och igenkännande, roligt eller smickrande, framåtblickande eller bakåtblickande, ett tal på tema, från hjärtat eller med manuskript? Eller väljer man kanske att vara tyst?

Hemma i bokhyllan har Tobbe en bok från 1963 som heter ”Konsten att hålla tal” som hon tidigare kikat lite i.

Innehållet är otroligt seriöst och rikligt fyllt med förslag på tal för alla typer av tillfällen och högtider. Lämpliga tal vid exempelvis familjemiddag, förlovning, lysning och bröllop. För barndop, konfirmation, födelsedagar och begravning. Tal till kvinnan samt förslag på bra tal vid midsommar, Mårten Gås, firmafest och skolfest, påsktid, kräftskiva, pingstid, valborgsmässoafton, jul- och nyårsafton. Hon tog med sig allt detta som kvällslektyr och kröp i säng.

Pernilla slog upp boken och läste under rubriken: ”Öva ensam framför spegeln”.

Sin mimik kan man studera i spegeln och sedan arbeta bort eventuella oarter. Med gesterna ställer det sig annorlunda. Minspelet kan man följa i spegeln, men när man står där i ensamheten för att träna vältalighet talar man alltför lidelsefullt och blir aldrig uppeldad som i stridens hetta under en diskussion eller dylikt. Så har vi mimiken. Här får man vara ytterst försiktig. Kontrollera i spegelbilden och arbeta bort alla eventuella grimaser eller fula gubbar. Rör på läpparna. Tala tydligt, artikulera. Titta i spegeln och se om ni rör på läpparna när ni talar. Sämst rör man oftast på överläppen.

Pernilla läste vidare om läpprörelser, hörbarhet och röststyrka. Om störande handrörelser, rampfeber och entonighet. Direkta varningar utfärdades för att hänga över talarstolen, snyta sig, fingra på saker eller rätta till kläderna, hålla händerna i byxfickorna eller på ryggen. Att blöta fingrarna vid bladvändning, mumla, smacka, fnysa, svära eller titta ut genom fönstret var så klart out of the question. Hon stannade upp lite kring vad det stod om andningsteknik:

God andning, det vill säga snabb, ljudlös inandning och långsam väl behärskad utandning rekommenderas. Andas med magmuskulerna mera än med bröstmuskulerna. Låt bli att blåsa. Låt det inte blåsa ut för mycket luft i talet. Det där märker ni om ni håller fingertopparna framför munnen. En del talar med tungan hopknölad långt bort i munnen. Det låter som om de hade ett plommon i halsen. Känn på hakan när ni talar. Istret skall vara löst. Låt tonen gå ut genom både näsa och mun.

Allt detta hade Mac gjort och hon hade tyckt mycket om hans tal. Det var både lärorikt, kärleksfullt och mitt i prick. ”Konsten att hålla tal”, tänkte Pernilla. När hon studerade bokens baksida, såg hon att det fanns fler titlar i serien med handböcker, nämligen ”Lär er dansa själv” samt ”Jakt och villebråd”. Någonting i Pernilla sa att Tobbe säkert hade även dem i sin del av bokhyllan.